

SIMONA
ANTONESCU
Darul lui Serafim

roman

POLIROM
2020

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI

Malaxa 7

PARTEA A DOUA

„Miss România” 99

PARTEA A TREIA

Luca și Matei 173

PARTEA A PATRA

Paștele Blajinilor. 277

— Pisi, pis-pis-pis. Hai la mine. Haide, vino la mine.

— Bună dimineata, Nina, îi spuse Aglăița, sperînd deopotrivă fetița și pisica și stricând pe loc toată scena ce dura de mai bine de un sfert de ceas.

Fetița se apropie de Aglăița și-și vîrî mînuța slăbută în mîna ei.

Purta o pălărioară ponosită pe cap, în același ton de vișiniu cu rochița, iar picioarele goale târau după ele o pereche de ghetе bărbătești cărora le lipseau șireturile. Era în întreaga ei ființă un amestec ciudat de bunăstare și sărăcie. Semăna cu un bibelou prețios, odată frumos, atins acum de patina vremii ce-l prăfuisе și-i mătuisе luciul de odinioară. Avea vreo zece ani și îi ajungea deja Aglăiței aproape de umeri, dezvăluind pentru viitor o siluetă înaltă.

— Ați adus struguri? întrebă ea pe Aglăița. Îmi dai un strugure?

Aglăița îi zâmbi și intrară amândouă, de mână, în curte. De la fereastra luminatorului le făcea semne vesele Magda. Nina, copilul crizei, fu purtată pe la cămări și prin jurul căruțelor, tot de mîna Aglăiței. La plecare purta coșul de nuiеle al slujnicei pe bratul slăbuț, iar ochii strălucind de fericire scotoceau printre comori: avea pâine, struguri și borcane de zacuscă și magiun din toamna trecută.

— Nu mai muncește nimeni la ei în familie de mai bine de un an, spuse domnul general ceva mai târziu, în vreme ce luau micul

dejun. Tată-său era maistru la uzina Vulcan, băieții mai mari intraseră și ei ucenici, unul chiar trecuse pe leafă. Și mamă-sa mergea la fabrica de pâine de pe Dâmbovița. Nina este mică, nu cred să-și amintească prea bine vremurile lor bune. Când a căzut Vulcanul, patru sute de oameni au fost dați afară. Tatăl Ninei a bătut la ușile patronilor zile în șir, cu rugămintea ca, din trei, să rămână măcar unul la lucru. Fabrica de pâine s-a închis și aceea de tot.

— Problema este că un muncitor nu va înțelege niciodată motivele care duc la șomaj. Este criză, patronul nu închide fabrica doar așa, pentru că nu mai are nevoie de ei. Fiecare și le știe pe ale lui, se încumetă Magda să răspundă, coborând cu vorbele ei precipitate liniștea la masa din sufragerie.

— *Doamnă* Magda, lucrurile nu se judecă la grămadă, continuă generalul Vlădoianu după o vreme. Dacă știi că un muncitor al tău are o familie formată din doisprezece membri, atunci nu-i dai afară pe toți deodată. Lucrurile trebuie judecate separat, fiecare caz după specificul său. Asta dacă nu ești prea comod ca să procedezi astfel.

Magda tresărea ori de câte ori domnul general o numea *doamnă*. Știa pentru ce insistă asupra acestui apelativ, măcar că ea încercase cu mult tact să îndulcească relația cu tatăl prietenei sale.

— Nu sunt patron de fabrică, spuse ea cu ochii în farfurie, fără a mai încerca vreun surâs, dar cred că, în situația în care se află

o lume întreagă astăzi, nimeni nu s-ar fi putut descurca mai bine.

— Domnul Malaxa s-a descurcat, spuse generalul, sec.

Magda ridică sprâncenele cu surprindere și surâsul reapăru pe chipul ei, chiar dacă purta cu el un aer ușor malițios:

— Sunteți admirator al domnului Malaxa?

— *Doamnă*, cine are ochi de văzut, vede: în plină criză, Uzinele Malaxa văd că nu dau oamenii afară. Încă nu am auzit de vreo familie de-a dumisale ai cărei copii să poarte haine ponosite și să ceară de mâncare pe la garduri, tremurând la întâi noiembrie pe străzi.

— Dar *papa*, interveni Aglăița fără prea mare interes, mai mult dintr-o încercare de a da discuției un aer mai lejer, despre domnul Malaxa se spune că ar încheia afaceri necurate.

— Se spune... Multe se spun. Trebuie să știi să citești printre rânduri. Bunăoară despre anumite grupuri de petrecăreți ce sparg liniștea orelor mici ale dimineților, dansând pe automobile aflate în mers, câte nu se vor fi spus? Eu ce ar trebui atunci să fac? Să plec urechea la răutățile lumii? Ori să judec singur, cu mintea mea?

Fetele schimbă între ele priviri de școlare scoase la tablă în ziua în care nu au învățat. Le coborâră apoi repede în farfurii și strămutară discuția către plăcintele aflate pe masă, plăcinte pufoase, cu multă umplutură, gustoase și mari cât farfuria, cum numai bucătăreasa casei știa să răsucească.

Fusese un noiembrie greu acela.

Bucureștii se gârboviseră sub un cer de plumb ce tensiona oamenii și orașul. O lapoviță rece își luase obiceiul de a strica mai toate diminetile. Către prânz se oprea, lăsând în urmă șuvoaie de apă murdară ce se scurgeau în permanență pe sub bordurile trotuarelor, făcând din traversarea străzilor o adevărată aventură neplăcută. A doua zi dimineată, lapovița cădea din nou.

Vestea celei dintâi zăpezi așternute la Sinaia fu primită cu mare entuziasm de Magda, Aglăița și toți ceilalți. Știrea apăruse în *Universul*. În mare grabă se organiză o expediție de cercetare. Urcară cu toții în trei automobile și se încolonară către Sinaia.

Primele semne ale ninsorilor căzute în urmă cu două zile îi întâmpinară dincolo de Câmpina. Costișele din Cornu, aflate pe partea dreaptă a drumului, erau acoperite de nea, iar în spatele lor cerul părea căzut cu greutate între munți. Cu toate că era miez de zi, lumina se schimbase și apăsă, amenințătoare, locurile.

Cerul întunecat ca în buza nopții coborî tăcerea în automobilele pline de tinerețe. Se îngrămădiseră cu toții către geamurile din dreapta și își arătau unii altora minunea.

În Comarnic ningeă dintr-un cer negru ca plumbul. Uitându-și pe loc îngrijorarea, domnișoarele aflate pe bancheta din spate a Fordului Aglăiței deschiseră ambele geamuri, scoaseră câte un braț de-a stânga și de-a

dreapta automobilului și prinseră a bate cu ele aerul înghețat în același ritm, ca două aripi ale unei păsări ciudate. Automobilul din spate le urmă imediat exemplul, iar pe cei din față îi claxonară de câteva ori scurt, ca să-i facă atenți.

Din trei automobile cu geamurile coborâte, trei perechi de aripi băteau văzduhul la unison.

Câțiva localnici care-și curățaseră curțile de zăpadă, ridicând pe garduri nămeți de-un stat de om, iar acum se sprijineau în lopeți, la vorbă, își făcură semnul crucii pe urmele lor. De pe ulița Secăriei, cete-cete de copii coborau pe sănii, sperînd corbii cu chiotele lor.

Dincolo de Posada însă, automobilele nu mai putură trece. Drumul dispăruse, acoperit cu zăpadă în întregime. În fața lor, o căruță rămăsese împotmolită. Țăranii coborâseră cu lopeți și munceau la nămeți.

— Trecem? întrebaseră cu mare veselie băieții, Dumitru Mic și Dumitru Mare, aflați în automobilul din frunte, ferindu-se în ultimul moment de un bulgăre de zăpadă pornit asupra lor din spate.

— Trecem, domnișorule, răspunseră țărani. Trebuie să trecem, căci suntem cu treburi.

— Și voi tot cu treburi, domnilor? strigară către cei din față fetele din Fordul cel micuț, roșu închis de Burgundia, al Aglăiței, în vreme ce nu conteneau să-i bombardeze cu bulgări.

Deszăpezirea înainta greu. Oamenii erau puțini. Munca le încinsese sângele prin vene, iar ei își împinseseră căciulile către ceafă, descoperind ninsorii frunțile asudate. Răsuflările fierbinți puneau rouă pe mustățile bogate. Arar, câte unul se oprea, îndesând lopata cu putere într-un troian, își scotea de tot căciula de pe cap, își trecea mâneca aspră din postav ieftin peste frunte și căuta în spate, la domnișoare.

Fetele se adăpostiseră de la o vreme în automobile și nu mai cutezau a scoate nici măcar mâinile cu degete subțiri din manșoanele de zibelină. Nasurile li se înroșiseră, veselia scăzuse și ar fi cerut bucuroase să se facă cale-ntoarsă, dar nu cuteza niciuna să fie prima care dă glas înfrângerii.

Domnii hotărâra atunci să pună umărul la rezolvarea situației.

Ultimul automobil din coloană porni numai cu șoferul înapoi, către sat, să aducă ajutoare. Se întoarseră cu oameni din Posada și din Podul Neagului, cu lopeti late, anume pentru zăpadă. După trei ceasuri de muncă, se întâlniră cu cei ce săpau din cealaltă parte, dinspre Hanul lui Șețu, aflat într-o margine a cătunului Izvor.

Ajunseră în Sinaia târziu, către sfârșitul după-amiezii, când era evident pentru toți că nu se mai puteau întoarce în aceeași zi în București. Traseră, cum obișnuiau an de an, ca niște împătimiți ai concursurilor de iarnă ce erau, la Hotel Ungarth. Ziarele Capitalei anunțau întotdeauna, încă din primele zile ale lui decembrie: